

Mõnda torrises hunt, egga pannud sedda täbbele, et Reinowadder tema teise käppa tassaillofeste tema reite wahhele olli sirrutanud, kus ta kõige õrnast kohast kinni wõttis ja libbedast näppistas ja — agga lõppetame juttu. Hunt ajas ulgudes su pärani laiale. Reinowadder tõmbas käppa tema suust ja saisis mõlema käppadega hundi kubbemest kinni, weel wallosamast näppistades. Kriimsilma kolle ulgumine ajas kõikide ellajate karwad püsti. Rebbane olli rõemus, wõit tema käes! Tema pidas hunti ammaсте ja küüntega kinni, kes werrine ja iggine tema kätte alla miñestas. Si olleks täie Ma:ilma kulda ja warra rebbane selle wõitusamise wasto wõtnud. Ta weddas miñestanud hunti otsego kelko oma järrel, et iggamees tema wallo ja ädda näaks.

Kriimsilma sõbrad pallusid ühest suust kuñingat, kolledat wõitlemist lõppetada; kuñingas wõttis nende palweid kuulda ja andis käsku, et Löopard ja ilwes taplejad ühest ärra piddid lahjutama. Neimad ütlesid: „Reinowadderi, wõit on täielikult teie käes! sellega olge rahhul, kuñingas ei lubba pikemat mäsamist.“ Reinowadder kostis: „Mõemuga täidan kuñinga sowimist, wõit on miño käes, suremat kasso ma enam ei püa. Küssige, kas mo sõbrad selle wõiduga rahhul on?“ Kõik üüdsid ühest suust: „kuñinga issanda tahtmine sündko!“

Karjalaupa tungisid nüüd suggulased, sõbrad ja naabrid Reinowadderile õnne sowima. Sedda teggid ta endised wihhamehhed. — Siin nähti jälle selgest

Ma:ilma pärris kombet: rikkal ja õnnelikul paljo sõbru, kehwal ja õnnetumal ei olle keddagi. Reinowadderile lauldi kituse laulo, puhuti willet ja sarwe, wana tarro isse löi trummi. Reinowadder täñas sõbru hä sooimise eest ja tõttas nendega seltsis sure tubhinaga kuñinga ette, kus ta põlwile mahha langes. Kuñingas tõstis tedda üllesse, üteldes: „Teie olete täñase päwale auu teinud ja wahwa mehhe kombel tülli lõppetanud, sellepärrast wõistan teid kõigest süüst priiks, egga tohhi kegi pikemalt teie peale nubtlust wõista.“

Arwoline kuñinga issand! ütles Reinowadder allandlikult: „teie nõu on kõige üllem. Seie tulles olli mul paljo waenlast, nüüd üsna sõbru. Kuhu Kriimsilma issanda endised sõbrad jäid? Mul tulles siin üks koerte luggu meele. Ühhe rikka mehhe kõgi ukse ette koggus iggapääw suur ulk koeri kolko, lotes kokka käest üht kontikest ehk solika otsukest sada. Seal näggid neimad ühhe oma seltsimeestest, kes kokka käest lihha tükki olli warrastanud, agga pöggenedes olli kol temale kewa wet sabba peale fallenud, siiski ei lastnud ta lihha suust lahti. Teised koerad rakisid tema saaki nähhes issekesis: Mis elbe kol tema wasto, temale anti keña lihhatük, meile ei sanud kontigi. Kõrwetut sabbaga koer kostis: Teie ei oska sest asjast middagi, küdate mind eest, kust lihhatük teil silma paistab; agga wadake mind eest, teie taggant, ja kiitke mind siis, kui tahhate, õnnelikuks. Kui neimad tema kuppatud sabba ja kintsusi